

fűgefa

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

„A rókáknak odujuk van, az ég madarainak pedig fészük,
az Emberfiának azonban nincs hová lehajtania a fejét.” (Lk 9,58)

Hivatások

A papi és házastársi hivatásban sok a hasonlóság. Legfőbb hasonlóságuk, hogy mindketten a szeretetre vannak hivatva. Íme néhány párhuzam a két hivatás kialakulásáról és megéléséről.

Pap: Gyerekkoromban el-el képzeltem, hogy mi lesz, ha majd én állok az oltár előtt és én változtatom át a kenyeret és a bort, én gyónatok, én prédikálok. De jó is lesz így élni!

Házas: Gyerekkoromban gyakran elképzeltem, hogy majd nekem is lesz feleségem, gyermekeim: én gondoskodom majd róluk, én leszek majd a családfő, én leszek majd a feleségem szerelme, gyerekeim majd büszkén mondogatják: „az én apukám a legerősebb a világon!” De jó is lesz így élni!

Pap: Később komolyabban érdekelni kezdett a papság. Pap szeretnék lenni vagy mégsem? Döntenem kell már végre. Akarom-e látványosan, hivatásszerűen élni a kereszténységet? Akarom-e, úgy, mint Cirenei Simon, látványosan segíteni Jézust, mindenki előtt tanúságot téve? Vállalom-e, hogy lemondok a családi életről? Vállalom-e, hogy engedelmes leszek egy püspöknek? Vállalom-e, hogy időnként más és más településre kell talán költöznöm, oda, ahova küldenek? Nagy dilemma ez, sokat kell imádkoznom, hogy jól döntsek, mert sok ilyenkor a kísértés.

Házas: Beleszerettem egy lányba, már egy ideje együtt járunk. Nagyon szeretem és ő is

szeret. El kéne venni feleségül? De tényleg így lesz mindig? És ha elmúlik a szerelem, mit csináljak? És ha egy másik lányba szeretek bele? És ha ő már nem fog szeretni? Inkább csak összeköltözzünk és majd ha esetleg jön a baba, akkor összeházasodunk. De ez nem Isten akarat. És hol lakjunk? Szüleimnél nincs hely, az ő szüleinél nem akarok, az albérlet drága. Nincs még elég keresetem. Nagy dilemma, Istenem, segíts, hogy helyesen döntsek!

Pap: Pappá szentelték. Köszönöm, Istenem, hogy meghívtál. Íme itt vagyok, Uram, hogy megtegyem a Te akaratodat. Meglátod, majd még büszke lehetsz rám. Nagyon szeretlek, Istenem!

(folytatás a 4. oldalon)

5.
oldal

A valahova tartozás, a tenni akarás és az elfogadás

7.
oldal

Vakáció!

11.
oldal

Mi így éljük meg

Liturgikus útmutató

JÚNIUS
1
SZERDA

SENT JUSZTINUSZ

ApCsel 20,28-38; Zs 67,29-36; Jn 17,11b-19
Az Úrnak ajánllak titeket, aki felépíthet
benneteket

JÚNIUS
2
CSÜTÖRTÖK

(Szent Marcellinus és Péter)

ApCsel 22,30; 23,6-11; Zs 15; Jn 17,20-26
Tanúságot kell tenned Rómában is az Úrról

JÚNIUS
3
PÉNTEK

LWANGA SEHT KÁROLJ ÉS VÉRTANÚTÁRSAI

ApCsel 25,13-21; Zs 102; Jn 21,15-19
A meghalt Jézusról Pál azt állította, hogy él!

JÚNIUS
4
SZOMBAT

(Szent Quirinus-Kerény, Caracciolo Szent
Ferenc) ApCsel 28,16-20,30-31; Zs 10;
Jn 21,20-25 / Pál hirdette Isten országát, és
teljes bátorsággal tanított

JÚNIUS
5
VASÁRNAP

PÜNKÖSDVASÁRNAP (Szent Bonifác)

ApCsel 2,1-11; Zs 103; 1Kor 12,3b-7,12-13;
Jn 20,19-23
Megtelttek mind Szentlélekkel

JÚNIUS
6
HÉTFŐ

SZŰZ MÁRIA AZ EGYHÁZ ANYJA

(Szent Norbert, Szent Kolos) Ter 3,9-15,20
vagy ApCsel 1,12-14 Zs 112 Jn 19,25-27
Az apostolok állhatatosan együtt imádkoztak
Jézus anyjával, Máriával

JÚNIUS
7
KEDD

1Kir 17,7-16; Zs 4; Mt 5,13-16
Az asszony elment, és Illés szava szerint járt el

JÚNIUS
8
SZERDA

(Prágai Szent Ágnes, Szent Medárd, Boldog
Sándor István) 1Kir 18,20-39; Zs 15; Mt 5,17-19
Te az Úr vagy az Isten, te fordítsd vissza a nép
szívét!

JÚNIUS
9
CSÜTÖRTÖK

JÉZUS KRISZTUS, AZ ÖRÖK FŐPAP

(Szent Efrém, Szent Primusz és Feliciánusz)
1Kir 18,41-46; Zs 64; Mt 5,20-26
Az Úr keze Illéssel volt

JÚNIUS
10
PÉNTEK

1Kir 19,9a,11-16; Zs 26; Mt 5,27-32
Jöjj ki, és állj a hegyre az Úr színe elé

JÚNIUS
11
SZOMBAT

SEHT BARNABÁS APOSTOL

ApCsel 11,21b-26; 13,1-3; Zs 97; Mt 10,7-13
Barnabás derék ember volt, telve Szentlélekkel
és hittel

JÚNIUS
12
VASÁRNAP

SEHTHÁROMSÁGVASÁRNAP (főünnep)

Péld 8,22-31; Zs 8; Róm 5,1-5; Jn 16,12-15
Az Úr útjának kezdetén alkotott engem

JÚNIUS
13
HÉTFŐ

PÁDUAI SEHT ANTAL

1Kir 21,1-16; Zs 5; Mt 5,38-42
Agyonkövezték Nábótót, és meghalt

JÚNIUS
14
KEDD

(Szent Elizeus)

1Kir 21,17-29; Zs 50; Mt 5,43-48
Ákáb megszállgatta ruháját, böjtölt, és
csöndesen járt-kelt

JÚNIUS
15
SZERDA

ÁRPÁDHÁZI BOLDOG JOLÁN

2Kir 2,1,6-14; Zs 30; Mt 6,1-6,16-18
Illés tüzes harci kocsin, forgószélben fölment
az égbe

JÚNIUS
16
CSÜTÖRTÖK

Sir 48,1-14; Zs 96; Mt 6,7-15

Illés elragadta a vihar, de szellemét megkapta
Elizeus

JÚNIUS
17
PÉNTEK

2Kir 11,1-4,9-18,20; Zs 131; Mt 6,19-23
Szövetséget kötött az Úr a király és a nép
között

JÚNIUS
18
SZOMBAT

2Kron 24,17-25; Zs 88,4-34; Mt 6,24-34
Mivel elhagytátok az Urat, Ő is elhagyt
benneteket

JÚNIUS
19
VASÁRNAP

(Szent Romuáld apát, Szent Gyárfás és Protáz)

Ter 14,18-20; Zs 109; 1Kor 11,23-26;
Lk 9,11b-17 / Melkidek kenyeret és bort
ajánlott fel

JÚNIUS
20
HÉTFŐ

2Kir 17,5-8,13-15a,18; Zs 59; Mt 7,1-5
Megvetették az Úr rendelkezéseit, szövetségét
és intelmet

JÚNIUS
21
KEDD

GONZÁGA SEHT ALAJOS

2Kir 19,9b-11,14-21,31-35a,36; Zs 47;
Mt 7,6,12-14 / Urunk Istenünk szabadíts meg
bennünket az ellenség kezétől

JÚNIUS
22
SZERDA

(Nolai Szent Paulinus, Fisher Szent János és
Morus Szent Tamás) 2Kir 22,8-13; 23,1-3;
Zs 118,33-40; Mt 7,15-20 / Megfogadták, hogy
az Urat követik, és teljesítik a szövetség ígét

JÚNIUS
23
CSÜTÖRTÖK

2Kir 24,8-17; Zs 78; Mt 7,21-29
Azt tette, amit rossznak lát az Úr, ezért
megbüntette őt

JÚNIUS
24
PÉNTEK**JÉZUS SZENT SZÍVE (főünnep)**
(Keresztelő Szent János születése)
Ez 34,11-16; Zs 22; Róm 5,5-11; Lk 15,3-7
Én magam keresem meg juhaimat, és viselem
gondjukatJÚNIUS
25
SZOMBAT(Szűz Mária Szíve, Aquitániai Szent Prosper,
Vercelli Szent Vilmos, Szent Dorottya)
Siral 2,2.10-14.18-19; Zs 73; Mt 8,5-17JÚNIUS
26
VASÁRNAP**ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP**
(Alexandriai Szent Cirill, Szent János és Pál)
1Kir 19,16b.19-21; Zs 15; Gal 5,1.13-18;
Lk 9,51-62 / Hadd csókoljam meg apámat és
anyámat, azután követlekJÚNIUS
27
HÉTFŐ**SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY (ünnep)**
Bölcs 10,10-14; Zs 111; Mt 22,34-40
Kemény viadalban neki juttatta a győzelmet
az ÚrJÚNIUS
28
KEDD**SZENT IRÉNEUSZ**
Ám 3,1-8; 4,11-12; Zs 5; Mt 8,23-27
Ha oroszlán ordít, ki ne félne? Ha az Úr szól,
ki ne prófétálna?JÚNIUS
29
SZERDA**SZENT PÉTER ÉS PÁL APOSTOLOK (főünnep)**
ApCsel 12,1-11; Zs 33; 2Tim 4,6-8.17-18;
Mt 16,13-19 / Most már tudom: az Úr elküldte
angyalát, hogy kiszabadítsonJÚNIUS
30
CSÜTÖRTÖK(A római egyház első szent vértanú)
Ám 7,10-17; Zs 18B; Mt 9,1-8
Ezt mondta nekem az Úr: menj, és prófétálj
népemnek

Magyar és Magyarországhoz köthető szentek

Szent Zoerard-András

Zoerard a X. században született, feltehetően Lengyelországban. Szent István király uralkodása alatt érkezett Magyarországra és a Nyitra melletti zóborhegyi bencés apátság tagja lett. Egy ideig a kolostorban élt, ott kapta az András nevet. Később engedélyt kapott a remeteéletéhez, egy barlangban töltötte hátralévő életét, imádság, böjt és kemény munka mellett. „Mikor pedig a nagyböjt időszak következett, annak a szerzetesi életnek a példájára, amelyben Zozimász apát élt, amikor valaki negyvenöt datolyával töltötte el a nagyböjtöt, ő Fülöp atyától, akitől a szerzetesi ruhát elfogadta, negyven diót kapott és azon élve, ennyi táplálékkal megelégedve, örömmel várta a szent húsvét napját.” (Részlet a legendából)

1010 körül halt meg, Szent László uralkodása alatt, 1083. július 17.-én avatták szentté.

magyarkurir.hu/hirek/szent-zoerard-andras-es-benedek-remetek
hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Zoerard-Andr%C3%A1s

Boros Bogárka**Keresztség**

Szeretettel köszöntjük egyház-
községünk új tagját:

Gránca Vivien**Elhunytjaink**

Az Örök Világosság fényeskedjék
nekik, nyugodjanak békében!

Tánczos András
Tankó Szilveszter
Csiszér Gábor
Ravasz Rozália

(folytatás az első oldalról)

Házás: Ma összeházasodtunk! Olyan gyönyörű volt az esküvő! Olyan szép volt a mennyasszony! És ő most már a feleségem! Köszönöm, Istenem, hogy nekem adtad őt. Meglátod, szép család leszünk, sok gyereket nevelünk majd és mi fogjuk szeretni egymást a legjobban a világban, mert Te is velünk élsz majd!

Pap: Istenem, én Téged választottalak, de most elbizonytalanodtam. Nem látlak, nem hallak. Hol vagy? Nem tudom, miért választottam ezt a hivatást, úgy érzem, nem is ismerlek. Sötétség van a lelkemben: igyekszem lelkiismeretem szerint végezni a feladataimat, de semmi kedvem hozzá. Magányos vagyok. A paptársaim sem figyelnek rám. Annyira vágyom egy meleg családra, ahol nagy gyerekzsivaj van, ahol esti mesét olvashatok esténként a gyerekeknek, jókat beszélgethethnék a feleségemmel. „A mélyből kiáltok, Uram, Hozzád!”

Házás: Istenem, nem bírom tovább! Legszívesebben elmenekülnék itthonról! Hogyan vehettem feleségül egy ilyen önző nőt? Lehetetlen vele élni! Mindig csak a maga érdekét keresi! Hogyan lehettem ennyire vak! Pedig azt hittem, hogy teljesen más, mint az anyja. Nem tudom már szeretni, nem tudok neki megbocsátani. Akkor hogyan éljünk együtt? Megáldottál minket, Istenünk, hol van az áldásnak a hatása? Kérlek, segíts meg bennünket, Istenem!

Pap: Mindent megértettem, Istenem. Te vagy az Örök Szeretet. Te vagy az Életem. És még a hallgatásodnak is hatalmas szerepe van az életemben. Köszönöm, hogy Te vagy a Mindenem. Még a szenvedést, a sötétséget is köszönöm, amit megengedtél, mert így tudtam még több erényt szerezni, így engedted még közelebb magadhoz. Most már nem kérdezek, csak csendesen belesimulok a Te Szent Akaratodba. Nincs más vágyam, csak szeretni és ebben a szeretetben Veled egyesülni.

Házás: Most már megértettem, hogy mi a házasság. Hála a feleségemnek, rájöttem, mennyire gőgös vagyok. Lassan megérttem, mi

is az alázat. Eddig teljesen téves elképzelésem volt az alázatról. Istenem, köszönöm, hogy megengedted nekünk a nézeteltéréseket. Súrlódások árán megtanultuk elfogadni egymást. Most már nem akarom megváltoztatni a feleségemet. Úgy érzem, újra szeretni tudom őt, de ez nem olyan szeretet, mint esküvőnk napján. Akkor még nem ismertem hibáit, így könnyű volt szeretni. Most már hibáival együtt szeretem. Köszönöm, Istenem, hogy sose hagytál el bennünket és erőt adtál nekünk, hogy újra kezdjük az életünket Tebenned.

Hivatásom szerint élni azt jelenti, hogy újra és újra visszatérek Istenhez, vele élem a mindennapjaimat és mindig megkérdem Tőle, hogy jó úton vagyok-e? Hivatásom szerint élni azt jelenti, hogy nap mint nap megkérdem Istentől, hogy ma szerettem-e eléggé? Hivatásom szerint élni azt jelenti, hogy igent mondok a számomra sötét és szenvedéssel teli időszakokra is, hogy Isten valami még szebbet tudjon kihozni ebből a helyzetből.

És végül, hivatásom szerint élni azt jelenti, hogy nem általánosságban kell élni a papságot vagy a házasságot, mert mindkét hivatás órákból, percekből áll. Egy papnak nem kell 24 órában prédikálnia, gyóntatnia. Bármilyen fontos egy papi hivatás, néha akad más jellegű feladat is. Tudni kell „kilépni” a hivatásból. Például, ha sok hó esett és nincs, aki ellapátolja a templomnál, a plébánia előtt a havat, akkor a pap ne háborodjon fel és ne essen kétségbe, hanem abban az órában neki hómunkási feladata van, mert így teljesíti a szeretet parancsát.

Vagy például egy családapa vasárnap nem szeretne felolvasni a szentmisén és azt mondja: „én nem vagyok pap”, pedig Isten világiakat is hív, hogy aktívan vegyenek részt az Egyház életében. Abban az órában neki lektori feladata van. Minden percben igyekezzünk megélni a szeretetet, így lesz teljes és Istennek tetsző a mi hivatásunk.

Összeállította: **Marci pap**

A valahova tartozás, a tenni akarás és az elfogadás

Emberből vagyunk, ami azt jelenti, hogy létszükségletünk a társas élet. Barátok, ismerősök, család nélkül nagyon nehéz az életünk. Arra lettünk megalkotva, hogy segítsük egymást, támogassuk egymást és ott legyünk, amikor valakinek szüksége van ránk. Ez egy olyan adottság, amiért elképesztően hálásak lehetünk. Hiszen képzeljük csak el, milyen lenne a saját életünk a számunkra fontos emberek nélkül?

Mit kezdenénk magunkkal, ha nem lenne, akinek odadobjunk reggelente egy „jó reggelt”-et, nem lenne, akitől megkérdezzük hogy van, vagy nem lenne, aki mosolyt csaljon az arcunkra egy olyan helyzetben, amikor nagyon nehéznek éljük meg az életet. Önmagunkra utalva nagyon nehezen élnénk túl.

Szükségünk van arra, hogy körülöttünk emberek legyenek. De ez nekünk így még nem elég. Bennünk van a vágy arra, hogy megmutassuk, mi kik is vagyunk igazán, milyen talentumot kaptunk az Istentől, amit kamatoztatni tudnánk ezen emberek környezetében. Általában kapunk vágyat arra is, hogy tegyünk valamit. Nem tudunk egyhelyben ülni és nézni, ahogyan a családi ház felfordul, mert nem vagyunk képesek megtenni azt, ami a mi feladatkörünk lenne azon a kapun belül. Tennünk kell valamit családunkért, a közösségünkért, mert tudjuk, hogy ez a mi feladatunk. Ennek számos formája lehet és mindegyik ugyanannyira elmaradhatatlan és szükséges ahhoz, hogy éljünk, hiszen ezt mi mind

Istentől kaptuk, egy nagyon jól megtervezett szándékkal.

Van már egy közösségünk, tele olyan emberekkel, akik tenni akarnak a közösség jólétéért. Ekkor ütik fel a fejüket a problémák: hogy valakinek nem tetszik, amit a másik csinált, irigy arra, hogy más azt el tudja végezni, ő viszont nem és hasonló. Nagyon tudatosnak kell lennünk abban, hogy kik vagyunk mi és mire vagyunk képesek, hiszen hiába próbálunk többek lenni, mint akik vagyunk. Én is hiába próbálnék elvállalni egy könyvelést egy adott cég közösségének, hisz nem tudom miből áll a könyvelés. Nem fölöslegesen kaptuk azokat a talentumokat, amiket. Mindenki valami másban jó és ezt kell felismernie magában, ezt kell kamatoztatnia a közössége és saját maga javára. El kell fogadnia, hogy ő valami más dologban jó. Egy olyan dologban, amiben az irigyelt személy másképp teljesítene, mint például ő. Meg kell látnunk másban a jót, meg kell tanulnunk, hogy mi miben vagyunk jók és el kell ezt fogadnunk. Be kell látnunk, hogy nem minden megy úgy, ahogyan azt szeretnénk, hiszen az nem az az út lenne, ami nekünk szánva van.

Lássuk meg mindenkiben azt az egyediséget, ami őt azzá teszi, akiévé; fogadjuk ezt el, próbáljuk meg szeretni és éljünk azért, hogy másoknak is jó legyen.

Cseke Mónika

Kedves gyerekek!

Alig pár napja ünnepeltük a gyereknapot és már vége a megerőltető tanulásnak, felelésnek, dolgozatírásnak, korán kelésnek, megérkezett a várva-várt vakáció. A Szentírás konkrétan a vakáció kapcsán semmit sem mond, azonban nagyon is beszél a jó sáfárságról, valamint a nyugalmi időről, melyek közül mindkettőt érdemes figyelembe venni, mikor azt vizsgáljuk, hogy a kereszténynek helyes-e vakációra mennie.

A vakáció nem más, mint a nyugalom ideje. A pihenés ősi mintáját maga Isten határozta meg, mint ahogyan azt a Teremtés 2, 2-3 igérszében láthatjuk, mikor Isten megpihent a teremtés munkájából.

Jézus szolgálata idején soha nem ment szabad-ságra, arra azonban volt példa, hogy időt szakított a szellemi felfrissülésre. Afelől is gondoskodott, hogy a követői is így tegyenek. Erről így olvasunk: „Gyertek félre egy magányos helyre és pihenjete meg egy kicsit.” (Márk 6, 31). Mivel láthatjuk, hogy Jézus is törekedett néha a pihenésre, így a szükséges szünetek betartása általában sem lehet rossz dolog.

Vakációnk tervezésénél is megfelelő egyensúlyra van szükségünk. A pihenés ajándék, sőt mi több, egy emberi szükséglet. Már csak a mindennapi alvásigényünk is arra emlékeztet bennünket, hogy az ember nem élhet a munka és a pihenés körforgása nélkül. Ugyanakkor azt is le kell szögezzük, hogy a pihenés nem az életünk célja, dolgozunk épp úgy kell. Nyilvánvaló, hogy életünk célja nem a vakáció. Arra viszont szükségünk van, hogy a napi rutinból kiszakadva időt tölthessünk Istennel, hogy újra és újra felüdülhessünk Nála. Isten nem azt akarja tőlünk, hogy az év 365 napján 24 órán keresztül dolgozzunk, tanuljunk vagy hogy megállás nélkül az ő szolgálatában álljunk.

A vakáció kapcsán felmerülő másik kérdés a sáfárságunk-, azaz a jó gazdai mivoltunk kérdése. A rendelkezésünkre bocsátott idővel

felelősségteljesen kell bánnunk. Fontos, hogy olyan dolgokra költünk a forrásainkat, amelyek valós értékkel bírnak. Egy jó vakáció helyre fogja állítani a lelki egyensúlyunkat, hogy aztán tovább folytassuk az Úrért végzett munkánkat. Egy üdülés arra is emlékeztethet minket, hogy a megélhetésük nem saját képességeinktől, erőnktől és szándékunktól -, hanem egyedül Istentől függ.

Mint minden emberre, a keresztényekre is igaz, hogy nemcsak megengedett-, hanem szükséges is egy-egy szabadnap. Hogy a vakáció pontosan mit tartalmaz, az a személyes lelkiismeret kérdése is. Egy vakáció járhat nagy felhajtással, vagy lehet nagyon egyszerű is, Isten Igéje mindig érvényes. „Bármit tesztek, szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézus nevében tegyetek és adjatok hálát az Atyaistennek általa!” Kol. 3, 17

Imádság a vakációban

Olyan szünidőtől, amely elpuhít, amely helyreállításban telik, amelyben az értelem és szív számára semmi hasznos sem terem,
Uram, ments meg engem!

Olyan naptól, amely Isten nélkül kezdődik, amely Istentől távol végződik
Uram, ments meg engem!

A lustálkodástól, a léha szórakozástól, amely gyengíti önuralmamat, és fogékonyra tesz a rosszra,
Uram, ments meg engem!

A pénz könnyelmű tékozlásától, minden megfontolatlanságtól, amely másokat kísértésbe vihetne, vagy bosszanthatna
Uram, ments meg engem!

Uram, Jézus Krisztus!
Szívemből örülök a vakációnak.
Sokat várok tőle: örömet, pihenést, felüdülést.
Adj nyitott szemet, hogy meglássam a világ szépségeit!
Adj nyitott fület, hogy meghalljam hívásodat!
Tölts el örömmel!
Engedd, hogy minél többet ízleljek meg világod gazdagságából!
Vigyázz rám minden utamon, hogy a szünidő is erősítsen és gazdagítson! Ámen

**Tőke Mónika és
Tánczos Csilla**

Vakáció!

Vakáció! – sokszor kiabáltuk önfeledten gyerekkorunkban a tanév végén és boldogan élveztük a nyári hónapok szabadságát. Vége volt a tanulásnak, a kööttségnek, szabadon játszhattunk: miénk volt a világ.

Felnőtt korban, ez már nem ilyen egyszerű. A legtöbb ember keményen küzd saját vagy családja megélhetéséért, s örül, ha egyáltalán van munkája. Pedig bizony mindenki megérdemelne egy kis szabadságot. Aki el tud utazni a tengerre, üdülőbe vagy rokonokhoz, örüljön neki nagyon. S ha mi nem tehetjük meg, a szeretet törvénye azt diktálja: ne irigykedjünk azokra, akinek erre lehetősége van.

Na de mi lesz velünk? Szép és valóban Istennek tetsző dolog, ha annak örülünk, hogy más szabadságra tudott menni, de attól mi még nem pihentük ki egész éves fáradalmainkat. Lehet, hogy pénzünk nincs rá, lehet, hogy életkörülményeink kötnek meg minket. Esetleg munkánk láncol oda reggeltől estig lakhelyünkhöz. Felsóhajtunk, hogy nem bírjuk tovább – és mégis bírunk kell. Hogyan pihenhetünk így egy kicsit? Hogyan lehetnénk mi is egy kicsit szabadok?

Az életkörülményei mindenkinek mások, ezért csak néhány ötletet írok le. Vidékünkön annyi gyönyörű hely, erdő, hegy, falucska található – sokszor elég elmenni lakhelyünk határáig, s máris kint találjuk magunkat a szinte érintetlen természetben. Ott pedig már nem kell sok a kikapcsolódáshoz: lehet kirándulni, szalonnát sütni, közben játszani – több családdal vagy egy egyházközség is rendezhet hétvégi pikniket. Ahol folyó vagy tavacska van a közelben, az valódi paradicsom felnőttek és gyermekek számára.

A természet és a jó levegő is segít, hogy az ember kikapcsolódjon, megnyugodjon. S nem utolsósorban az ilyen együttlétek összekovácsolják a családokat, közelebbi kapcsolat alakulhat ki a gyerekek és szülők között – s milyen jól jön ez, mikor a gyermek bátrabban oda tud fordulni valamilyen problémájával a szülőhöz.

Otthon is csak a fantázia szab határt a lehetőségeknek: a kerti gumimedencében lehet fürdeni, de egy nagyobb lavór is megteszi, amiből fröcskölni lehet egymást... Sátorra is állíthatunk, ami a gyerekeknek nagy gyönyörűségére szolgál. De kikapcsolódás egy séta, egy jó könyv, egy jó film... Ha több idő nem jut rá, tíz perc is több mint a semmi. Meglátogathatunk egy rég nem látott rokont, barátot; különösen a magányosoknak, ágyhoz kötötteknek szerzünk nagy örömet azzal, hogy rányitjuk az ajtót. Ilyenkor csodálkozva tapasztaljuk, mennyire felvillanyoz minket a másik öröme.

S nem utolsósorban kikapcsolódás, ha valami lelki programban tudunk részt venni és időt fordítunk arra, hogy magunkba nézzünk, Istenre figyeljünk és igyekezzünk elmélyíteni vele való kapcsolatunkat. Nem csak testünknek, szellemünknek, hanem lelkünknek is szüksége van arra, hogy időnként megpihessen és életünk céljára: az Istenre és az örök életre figyeljen.

Aki pedig ágyhoz kötött beteg, magányos, esetleg már olvasni sem lát: imáiba foglalhat

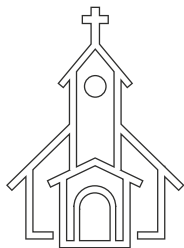
minden embert: a világban bukdácsolókat, elesőket és felkelőket, a nyaralókat és a forró városban küzdőket... mindegyiküket Isten elé viheti, könyöröghet értük és közben észrevételül békét kap – kikapcsolódik ő is.

Ezek persze nem pótolják a nyaralást, de segítenek egy kicsit fellelegeznünk. Főleg, ha derűs lélekkel elfogadjuk a nekünk jutó lehetőségeket és kiélvezzük azoknak minden percét. Ez az igazi szabadság. Aki egy drága nyaralóhelyen is csak elégedetlenkedik, az nem fog tudni pihenni. Az nem szabadságon van, hanem kívánságainak rabja. Persze szabad és kell is vágyakoznunk, vágyaink megvalósításáért küzdenünk. Csak arról nem szabad elfeledkeznünk, mi is, Ki is a célunk. A játék/ruha/műszaki cikk, amit nem tudok megvenni, a tenger, ahova nem tudok elutazni, hiányérzetet okozva eszünkbe juttathatja, hogy Isten az egyetlen, aki vágyainkat teljesen betölti és minden vágyunkon keresztül igazából Őrá vágyunk.

Istenünk tudja, hogy időnként szükségünk van pihenésre és azt is, hogy ez csak Vele lehetséges. Nem véletlenül mondta Jézus: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtak és az élet terheit hordozzátok: én felüldítelek titeket!”

Menjünk tehát hozzá, pihenjünk vele együtt, akár a tengernél, akár szállodában, akár a kertben vagy a kis lakásban – ő mindigikünkknél otthon érzi magát és felüldít bennünket.

Zsuzsanna P.

Ünnepeink

- Pünkösdvasárnap
- Szentháromság vasárnapja
- Úrnapja
- JÉZUS SZENT SZÍVE
- Szent László király Erdély fővédőszentje
- Szent Péter és Szent Pál apostolok

Májusi események és nem csak...

Elsőáldozás.

Örömmel gyűltünk össze, május második vasárnapján az elsőáldozás ünnepére egyház-községünkben. Az elsőáldozás olyan találkozás, amely a gyermekek élete végéig meghatározza a Jézushoz való viszonyukat, a Vele való állandó kapcsolatukat.

Az elsőáldozó nem csupán egy szentséggel tudhat többet magáénak, hanem Jézus a szívébe költözik, s ezáltal egyre mélyebben megismeri a hit szépségét. A gyermekek az elsőáldozás révén felvételt nyernek Urunk, Jézus Krisztus oltárközösségébe. A kenyér és bor színében Isten kinyilvánítja végtelen szeretetét nekik. Ezért van az, hogy az első szentáldozás nem befejezése, hanem gyönyörű kezdete egy egész életre kiható folyamatnak.

Az ünnepen megerősödött bennem az a meggyőződés, hogy a gyermekek személyében és szereteteikben van, a keresztyén jövőnk biztonsága. Ezt átérezve imádkoztunk a hívekkel közösen értük, életútjukért.

Anyák napja

Május első vasárnapja az édesanyák napja, világszerte megünnepelt nap, amelyen az anyaságról emlékezünk meg, ez nem volt más-ként plébániánk életében sem. Ezen a szív-melengető ünnepen az édesanyáknak megköszöntük mindazt a szeretetet és gondoskodást, amellyel születésünk óta elhalmoznak bennünket. Az anyaság nem csak a gyermek felneveléséig tart, hanem életre szóló

kapcsolatot jelent anya és gyermeke között. Kívánjuk Isten áldását minden kedves Édesanyára! Adjon nekik az Úr erőt, egészséget, boldogságot egész életükre, családtagjaik és gyermekeik életére!

Gyermeknap

Engedjétek hozzám jönni a kisgyerekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké a mennyek országa. (Mt 19,14-15)

Ebben a rohanó világban néha a gyerekeknek alig van gyermekkoruk: külön oldalt nyitunk nekik a facebook-on, a divatot követve öltöztetjük őket, pedig milyen fontos, hogy gyermek-programokon vegyenek részt, gyermekdalokat hallgassanak és szabadon jól érezzék magukat. A gyermekek közt sétálva fogalmazódott meg bennem a gondolat: ne siessünk gyermekeinkből felnőtteket varázsolni! Az az idő akar-

va-akaratlanul bekövetkezik, megfélemlik majd a néha kegyetlen, de csodálatos felnőtt világot. Legyen gyermekkoruk, vigyázzunk a

lelkivilágukra, hogy jó emberek legyenek: jobbak, mint mi és ha lehet legalább ilyen vagy szebb világot építsenek. Kérjük a mindenkit szerető, irgalmas Istent, hogy tegye érzékenyvé szívünket a szeretetre, azokra az értékekre, melyeket Isten ígéje közvetít számunkra.

Bérmálás

A Magyar Katolikus Lexikonban olvasható: „...a hagyományos teológia szerint a bérmálás, éppúgy, mint a keresztség, eltörölhetetlen jegyet nyom a lélekbe. Új szellemi kapcsolat, átformálás jön létre, amely egyszer s mindenkorra szól. A Szentlélek Krisztus számára foglalja le a hívőt és jelen van benne. Az eltörölhetetlen jegy olyan dinamikus hatás, amely az újjászületett embert a Szentlélek irányítása alá helyezi és segíti, hogy ezt az irányítást el tudja fogadni, miközben természetes, személyes szabadsága nem csorbul, hanem inkább kiteljesedik.”

Bérmálkozóink a bérmálásról

„A bérmálásra való készülést egy lelki „edzéshez” tudnám hasonlítani. Hétről hétre a mentoraink segítségével új témákat dolgoztunk fel, amelyek hozzájárultak a saját lelki fejlődéshez, ugyanakkor az Istennel való kapcsolat megerősítéséhez is. Így nemcsak a bérmálás pillanata, hanem az azt megelőző időszak is fontos szerepet tölt be az életben.”

„A bérmálkozás szentségének fogadása egy óriási mérföldkővé vált az életben. Az erre való felkészülés által rengeteg olyan kapu nyílt meg, amit eddig nem mertem egyedül kinyitni és inkább elzárkoztam előle a saját világomban. Mentoraink nyitott hozzáállása hatalmasat segített ebben, hiszen hagytak mindenkit a maga útján, tempójában fejlődni bármilyen féle elvárás nélkül.”

„Számomra nagy megtiszteltetés volt a bérmálkozás szentségének felvétele, ugyanis ez a szentség a felnőtt keresztyén emberré válás jelképe. Rengeteget tanultunk és készültünk lelkileg a szentség kiérdeklésére. Úgy vélem,

ezalatt sikerült közelebb kerülnünk az egyházhoz és Istenhez egyaránt.”

„Rengeteg kérdéssel vágtunk neki a felkészítőknek. Nagyon tetszett, hogy tematikusan volt felosztva az anyag, lépésről-lépésre tisztáztuk a dolgokat és minden felmerülő kérdésünkre megkaptuk a választ. Csoportvezetőink segítségével megerősödünk hitünkben és mélyebb kapcsolatot alakíthattunk ki Istennel. A YouCat módszer egy új világot nyitott meg számunkra és válásunkat egy olyan perspektívából mutatta meg, amely segít más szemmel tekinteni a világra. Olyan élményekkel gazdagodtunk, melyek egy életre szólnak és örökké bennünk maradnak.”

„Számomra a bérmálás egy új ajándékot adott. A felkészítők alatt rengeteg új dolgot tanultam, megtanultam: hogyan kell játékosan tanulni. Volt egy kimondottan fontos játék számomra ami által sok dolog lecsengett bennem, a játék röviden az volt, hogy kaptunk egy-egy meghívót Istentől a vasárnapi misére és mi különböző indokokkal vissza kellett mondanunk ottlétünket. Igazán csak ekkor tudatosult bennem, hogy mennyi Istentől küldött meghívót mondunk vissza csupa apróságok miatt. Ilyen és ehhez hasonló játékokkal próbálták feldobni a felkészítők mentoraink. A bérmálás és a felkészítők által közelebb kerülhettem A jó Istenhez és egy új kapu nyílt ki előttünk bérmálkozók előtt, amin mindannyian büszkén bementünk.”

Mi így éljük meg

„Ha Tebenned bízva munkája után lát, / Hullasd munkájára áldásod harmatját”

Amit elfelejtettünk – bízni az Istenben

Sokszor gondolkodom el azon, hogy mi az, amit elfelejtettünk az évek során, mi az, amiben változott az életünk mondjuk a nagyszüleinkhez képest. Mi, mai fiatalok, egy olyan korban nőttünk fel, amikor alig 20-30 év alatt gyökerestül megváltozott a világunk. Ha csak a szüleinkhez viszonyítunk is: ők még gyalog jártak, kint játszottak, személyesen beszélgettek egymással. Ehhez képest most kevés olyan család van, ahol ne lenne egy autó, egy számítógép, mindenkinek telefonja. Az elektronika is átjárja a mindennapjainkat, az utóbbi években a vírushelyzet miatt a tanítás is az online térben folyt, nagyon sok munkahelyen is digitalizálva vannak a dolgok, egyre több az irodai munkalehetőség.

Ezeket így végiggondolva kicsit, megállapíthatjuk, hogy az életünk javarészt azért a négy fal között töltjük, vagy ha utazunk is valahova, el vagyunk szigetelve. Mindig sietünk, nincs időnk megállni, beszélgetni a szomszédokkal, egyre inkább elszigetelődünk egymástól és a természettől. És éppen ezért, egyre inkább elfelejtünk mindent, amit a nagyszüleink megtanultak a természettől.

Az ők generációja úgy nőtt fel, hogy a természetben élt: ismerte az állatokat, növényeket, tudtak olvasni a viselkedésükből, tudtak időt jósolni. A többségnek akkoriban meg kellett termelnie, amit megeszik, a termés pedig az időjárástól függött. Rá volt utalva a természetre és pont emiatt rá volt utalva arra, hogy bízson az Istenben. Azt hiszem ez az, amit a leginkább elfelejtettünk – bízni az Istenben. És hiába lett komolyabb a technológiánk az időjárást, a természeti csapásokat, viharokat mégsem tudjuk befolyásolni.

A régi ember, azt mondhatom sokkal nyugodtabb volt: volt ideje beszélgetni, volt ideje imádkozni és merte az életét az Istenre bízni. Folyton imádkozni „kellett”, az időjárásért,

a termésért, az egészségért, ezért folyton imádkoztak. Mi pedig elfelejtjük sokszor ezt is – imádkozni. Pedig arra nem a Jóistennek van szüksége, hanem nekünk. A régiek minden munka előtt és elvégzése után is imádkoztak – jó az a pár perc, ráhangolódni és befejezni a munkát.

Így a tipikus „régen bezzeg minden jobb volt” mondatok után, gondoljunk bele egy kicsit. Nem azt mondom, hogy a fejlődés rossz – nem! Sőt, nagyon jó, hogy vannak lehetőségeink, kényelmesebben élhetünk és sokkal biztosabb, hogy lesz, amit megennünk, felvennünk, stb. Nagyon jó, hogy rengeteget tanulhatunk, kinyílt előttünk a világ. De néha álljunk meg és kérdezzük meg az időseket, hallgassuk meg amiket mesélnek, tanuljunk tőlük. Tanuljunk meg szezonálisan főzni, tanuljuk meg hogy melyik növény mire jó és főleg, tanuljunk meg tőlük imádkozni! Minden mondatukban ott van, hogy „ha a Jóisten megsegít”, tanuljuk el ezt a gondolkodást – merjünk mi is közel élni az Istenhez.

Idézet helyett engedjete meg egy könyvajánlót: Tánczos Vilmos: Elejtett szavak. Csíkszentkirályi az író is, a főszereplő is. Ha nincs, akit megkérjünk, hogy meséljen, milyen volt az élet itthon 50-100 évvel ezelőtt, itt van leírva az egész régi világ, mikor még minden más volt.

Gergely Anna

A szentmise állandó énekei: A szent vagy (Sanctus)

A szentmise állandó énekeit bemutató sorozatunk negyedik énekéhez, a „Szent vagy” énekhez érkezünk. Minden szentmisében énekeltük, viszont ennek az éneknek a története és az hogy valójában miért is énekeltük, bizonyára sokunk számára ismeretlen. Ezért a következő pár sorban ezt foglalom össze.

Miként az eddigi énekekről is megtudtuk, hogy több évszázada a liturgia fontos összetevője, úgy a „Szent vagy” kezdetű ének története is hosszú időre nyúlik vissza.

Az ének szent vagy része a Szentírásból, Izajás könyvéből származik, amelyben a próféta látomásában ragyogó pompában és dicsőségben látja az Urat, körülötte pedig a kerub és szeráf karokat, amint zengik a háromszoszent éneket, az Úr végtelen méltóságának, fenségének és megközelíthetetlen ségének kifejezésekként. Ebből az információból már számunkra is világossá válik az, hogy Isten nagyságát és dicsőségét zengjük. Izajás prófétának a látomásában megjelenő Istendicséretet mennyei liturgiának nevezik a teológusok. Amikor mi szentmisét ünneplünk, Istent dicsérjük mi is ebbe a liturgiába kapcsolódunk be imáinkkal és énekeinkkel. Ezt nagyon jól kifejezi a „Szent vagy” ének előtti prefáció, amelynek a befejezése így szól: „Ezért mi is, miként az angyalok és főangyalok, a trónod körül álló hatalmas égi szellemek és minden seregek a mennyben, a te dicsőséged himnuszát zengjük, – és velük együtt vég nélkül énekeljük.

Az ének második részében felhangzik egy új rész, amely a Virágvasárnapi eseményre,

Jézus Jeruzsálembe való bevonulására emlékeztet, amikor a nép hozsannát kiált a számárháton bevonuló királynak: „Áldott, aki jön az Úr nevében, hozsánna a magasságban!” Ezt a részt később, a VII. Században csatolták az ének szövegéhez, kifejezve, hogy Isten a mi királyunk, akit a nép mindenkor áld és magasztal. (Áldott, latinul: Benedictus) Ezzel mintegy kiegészült az az ének, amit mindig énekelünk. Így teljessé válik az Istendicséretünk, amellyel csatlakozunk az égiek liturgiájához. Egyesül a mennyi és földi liturgia, hiszen a mi liturgiánk végzése által számunkra is láthatóvá, tapasztalhatóvá válik a mennyi liturgia.

A Szent vagy ének, ugyanakkor a többi állandó ének szövegére több dallamot komponáltak az elmúlt évszázadok során, amelyek célja az, hogy még bensőségesebben megünnepljük a szentmisét és Isten dicsőségét.

Az ének szövege latinul: „Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dóminus Deus Sábaoth. Pleni sunt caeli et terra glória tua. Hosánna in excelsis. Benedíctus qui venit in nomine Dómini. Hosánna in excelsis,

Összeállította: **Léstyán László**

Impresszum

Kiadja a **Csík-Szentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia**.

Cím: 537265 Csík-Szentkirály 602. szám, Hargita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csík-Szentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 400 példányban.